

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6SŽ/27/2014
Identifikačné číslo spisu:	9014010159
Dátum vydania rozhodnutia:	27.01.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:9014010159.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Aleny Adamcovej v právnej veci navrhovateľa: MAC TV, s.r.o., so sídlom Brečtanová 1, 831 01 Bratislava, IČO: 00 618 322, zastúpený Advokátskou kanceláriou Bugala - Ďurček, s.r.o., so sídlom Drotárska cesta 102, 811 02 Bratislava, proti odporcovi: Rada pre vysielanie a retransmisiu, so sídlom Dobrovičova 8, P.O.BOX 155, 810 00 Bratislava, v konaní o opravnom prostriedku navrhovateľa na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu zo dňa 21. októbra 2014 č. RP/061/2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporcu zo dňa 21. októbra 2014 č. RP/061/2014 p o t v r d z u j e.

Navrhovateľovi náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

Navrhovateľ je povinný zaplatiť súdny poplatok vo výške 500 eur na účet Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vedený v S. pre zasielanie súdnych poplatkov a pokút: N. v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

I.

Rada pre vysielanie a retransmisiu rozhodnutím zo dňa 21. októbra 2014 č. RP/061/2014 vydaným v správnom konaní č. 411/SKO/2014 ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1 písm. g/ postupom podľa § 71 zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisoch (ďalej len zákon č. 308/2000 Z.z. alebo zákon o vysielaní a retransmisii) navrhovateľovi uložila sankciu podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona o vysielaní a retransmisii určenú podľa § 67 ods. 3 písm. f/ uvedeného zákona vo výške 1.500 € za porušenie povinnosti ustanovenej v § 39a ods. 2, s odkazom na 39a ods. 5 písm. d/ tohto zákona, ktorého porušenia sa dopustil tým, že dňa 30.03.2014 cca 20:30 v rámci programovej služby JOJ pri odvysielaní

program X Factor, v ktorom boli umiestnené produkty podľa § 39a ods. 1 uvedeného zákona porušil povinnosť zreteľne informovať verejnosť o existencii umiestňovania produktov označením na konci programu. Rada súčasne vyslovila, že podľa § 64 ods. 5 tohto zákona „Uložením sankcie nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložíla“ a podľa § 67 ods. 16 tohto zákona je pokuta splatná do 30 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia a je potrebné ju uhradiť na účet uvedený v rozhodnutí.

II.

Navrhovateľ proti uvedenému rozhodnutiu odporcu v zákonnej lehote podal opravný prostriedok. Žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie odporcu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Uplatnil si náhradu trov konania.

V dôvodoch opravného prostriedku tvrdil, že napadnutým rozhodnutím bol ukrátený na svojich právach. Namietal, že napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, zistenie skutkového stavu, z ktorého vychádzalo správne rozhodnutie je v rozpore s obsahom spisov, zistenie skutkového stavu je nedostatočné na posúdenie veci, rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov a v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia - vykonanie dokazovania v rozpore so zákonom resp. nevykonanie dôkazov.

Navrhovateľ tvrdil, že Rada vo svojom oznámení o začatí správneho konania, ako aj v napadnutom rozhodnutí uviedla, že podkladmi pre vydanie napadnutého rozhodnutia sú záznam z vysielania programu X Faktor a prepis/popis skutkového stavu. Poukazom na právnu úpravu ustanovenú v paragrafe 71 ods. 1 zákona o vysielaní v spojení s § 34 ods. 2 a 4 správneho poriadku a § 22 ods. 1, 2, 3 správneho poriadku vytýkal Rade, že ako správny orgán nevykonala dôkaz - ohliadku záznamov z vysielania predmetného programu, resp. pri vykonaní tohto dôkazu postupovala v rozpore s uvedenými ustanoveniami správneho poriadku, nakoľko o vykonaní tohto dôkazu nevyhotovila zápisnicu. Argumentáciu Rady, že sa pred vydaním rozhodnutia s podkladmi oboznámila považoval v priamom rozpore s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, ako aj v rozpore s administratívnym spisom, keďže z vykonania tohto dôkazu neexistuje žiaden záznam - zápisnica, poukazom na to, že z napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé, akým spôsobom tak urobila. Poukazom na to, že zo samotnej povahy ohliadky ako procesného úkonu v správnom konaní vyplýva, že práve bezprostrednosť a priamosť pozorovania je nenahraditeľným rysom v konaní pred Radou a nie je možné sa mu vyhnúť odkazom na sprostredkovanú analýzu/prepis/popis bez toho, aby členovia Rady obrazovo zvukový záznam, za ktorý môžu udeliť sankciu na vlastné oči videli uviedol, že vykonanie dôkazov resp. vyhotovenie zápisnice o vykonaní dôkazov (ohliadky predmetného záznamu z vysielania) má pre vysielateľa ako účastníka správneho konania zásadný význam. Považoval za veľmi podstatnú aj skutočnosť, že nielen hodnotenie, ale aj samotná selekcia do analýzy/prepisu/ popisu je prejavom subjektívneho náhľadu na vec, takže by v prípade, ak by analýza nahradila zápisnicu, došlo by k situácii, kedy by de facto rozhodovali nikým nevolení úradníci/zamestnanci namiesto osobného rozhodovania členov Rady. Namietal, že vzhľadom k uvedenému Rada pri vykonávaní dôkazov postupovala v rozpore so správnym poriadkom, čím nedostatočne zistila skutkový stav veci, zistený skutkový stav je v rozpore s obsahom spisov a v konaní Rady bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. V danej súvislosti dal do pozornosti Uznesenie rozšíreného senátu Najvyššieho správneho soudu ČR sp. zn. 7As/57/2010 - 82 z 03.04.2012.

Záverom navrhovateľ uviedol, že povinnosť kladená § 21 ods. 1 správneho poriadku je odrazom práva na spravodlivé konanie, na ktoré poukazuje aj Európsky súd pre ľudské práva vo svojej rozhodovacej činnosti, dajúc do pozornosti rozhodnutie ESLP vo veci Lisica v Chorvátsko, v ktorom Európsky súd potvrdil svoj konštantný právny výklad práva na spravodlivé súdne konanie keď konštatoval, že nestačí, aby bola spravodlivosť vykonaná, ale je potrebné, aby bolo viditeľné ako bola spravodlivosť vykonaná.

Navrhovateľ namietal, že napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci - „na

konci programu“ znamená posledný časový úsek programu. Uviedol, že napriek skutočnosti, že správny orgán má určitý priestor na aplikáciu správnej úvahy, jeho správna úvaha je limitovaná kompetenciami zákonodarcu a procesnými právami Vysielateľa. Definovať, čo sa považuje za protiprávne konanie a čo nie je kompetenciou zákonodarcu a žiadna „aplikačná prax“ Rady nie je spôsobilá túto kompetenciu limitovať alebo nahrádzať. V súlade s procesnými právami Vysielateľa na spravodlivé súdne konanie a inú právnu ochranu je, aby pri obmedzení základného práva na slobodu prejavu bolo obmedzenie založené na splnení podmienky zákonnosti. Dal do pozornosti rozhodnutie ESLP vo veci Amann proti Švajčiarsku (Rozhodnutie č. 27798/95). Dôvodil, že zákonodarcom uvedená hypotéza právnej normy uvádza pojem „na konci programu“, ktorý však právny poriadok nijakým spôsobom nedefinuje, preto nie je z hľadiska požiadavky formulovanej zo strany ESLP vo vyššie uvedenej právnej veci, ktorá tvorí aj pre Najvyšší súd SR záväzný výklad pri ochrane práv Vysielateľa, formulovaná dostatočne presne, aby umožnila Vysielateľovi prispôbiť svoje konanie. Kritérium zákonnosti zásahu do práv Vysielateľa nemožno považovať za splnené. Ďalej uviedol, že aj keby predmetný neurčitý pojem „na konci programu“ zniesol kritérium zákonnosti, je potrebné uviesť, že jeho výklad bude musieť byť z dôvodu „správneho trestania“ výrazne prispôbený v prospech „obvineného“, čiže v tomto prípade Vysielateľa. Zásah do slobody prejavu Vysielateľa prostredníctvom Radou uvádzaného výkladu pojmu „na konci programu“ neznesie kritériá legitimacy ani proporcionality, ktoré dôvody rozvinul vzhľadom ku konkrétnym okolnostiam daného prípadu.

Záverom navrhovateľ zdôraznil, že obsah informácie o umiestňovaní produktov, ktorý býva obvykle v televíznom vysielaní odvysielaný „na konci programu“ uvádzaný v jazykovom tvare predstavujúci minulý čas, napr. „v tomto programe boli umiestňované produkty“, čo bežnému recipientovi tejto informácie jasne a jednoznačne umožňuje ohraničiť obsah programu, v ktorom mohol očakávať umiestňovanie produktov, pričom po odvysielaní takéhoto oznámenia „na konci programu“ je zrejmé, že už žiadne produkty umiestnené vo vysielaní nebudú. Prejednávanej veci ide o identický prípad a je možné konštatovať, že konaním Vysielateľa nedošlo k porušeniu ani ohrozeniu legitímne sledovaného cieľa ochrany práv recipientov.

III.

Odporca vo vyjadrení k opravnému prostriedku navrhovateľa navrhoval napadnuté rozhodnutie potvrdiť.

V dôvodoch vyjadrenia odporca nesúhlasil s námietkami navrhovateľa vznesenými v jeho opravnom prostriedku. Napadnuté rozhodnutie považoval za riadne odôvodnené, vydané na základe správnych skutkových a právnych záverov, v predmetnom správnom konaní sa riadne vysporiadal s argumentmi navrhovateľa, výšku pokuty plne odôvodnil a napadnuté rozhodnutie nevykazuje žiadne vady, ktoré by mohli mať vplyv na jeho zákonnosť a rovnako ani jeho postup v predmetnom správnom konaní nevykazuje žiadne vady, ktoré by mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Vo vzťahu k námietke navrhovateľa o nezákonnosti vykonania dôkazu - ohliadka záznamov z vysielania a nevyhotovenia zápisnice, odporca dal do pozornosti, že obdobná námietka bola vznesená i v konaniach č. 2SŽ/3/2009, 3SŽ/66/2005-25, 5SŽ/8/2010, 3SŽ/22/2012, 6SŽ/21/2012, 6SŽ/7/2014, v ktorých NS SR postup odporcu pred vydaním rozhodnutia nespochybnil a napadnuté rozhodnutie Rady potvrdil. Uviedol, že podkladom pre vydanie rozhodnutia sú podľa správneho poriadku všetky skutočnosti, ktoré môžu prispieť k zisteniu skutočného stavu veci, záznam z vysielania je jedným z podkladov pre rozhodnutie v správnom konaní, na ktorom je jednoznačne zaznamenaný skutkový stav, pričom rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán, poukazom na to, že v zmysle § 34 ods. 3 správneho poriadku bol navrhovateľ povinný navrhnúť na podporu svojich tvrdení uvedených vo vyjadrení k správnomu konaniu dôkazy, ktoré sú mu známe. Rada poskytla navrhovateľovi možnosť vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia a spôsobu ich zistenia a navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení, pričom navrhovateľ bol súčasne poučený, že pokiaľ svoje práva nevyužije Rada rozhodne aj bez jeho stanoviska, pričom navrhovateľ svoje právo nevyužil, keď na výzvu Rady svoje vyjadrenie nepredložil. Konštatoval, že z povahy podkladu pre rozhodnutie - záznamu z vysielania je zrejmé, že je možné sa s ním oboznámiť len jeho zhliadnutím, majúc za to, že vo veci bol dôkladne a spoľahlivo

zistený skutkový stav. Súhlasil s tvrdením navrhovateľa, že písomný prepis/popis skutkového stavu nie je možné zamieňať ani stotožňovať so zápisnicou o vykonaní dôkazov, nakoľko písomný prepis/popis skutkového stavu je iba nevyhnutným prejavom zásady písomnosti správneho konania, keď písomný popis skutkového stavu slúži na zachytenie obsahu skutkového stavu zaznamenaného na technickom nosiči, pričom skutkový stav v tej najhodnovernejšej podobe je zachytený v podobe záznamu vysielania, avšak vzhľadom na písomnú formu správneho konania, ako aj jeho konečného výstupu vo forme písomného rozhodnutia, je nutné tento obsah preniesť do písomnej podoby, v ktorej je zaznamenaný text a popísané dianie, ktoré sa vyskytne v obrazovej zložke. Ďalej uviedol, že nakoľko navrhovateľ v rámci správneho konania nepodal písomné stanovisko k predmetu správneho konania a ani inak neuviedol žiadne konkrétne námietky voči podkladom pre rozhodnutie, nepovažoval záznam vysielania programu a jeho prepis/popis za sporný s poukazom na to, že ani sám navrhovateľ nenamietal rozpor medzi skutkovým stavom popísaným v napadnutom rozhodnutí a predmetným záznamom vysielania.

Odporca nesúhlasil ani s ďalšou námietkou navrhovateľa, ktorou namietal nesprávne právne posúdenie veci.

Nesúhlasil s tým, že Rada pochybila pri posudzovaní naplnenia kritérií podľa čl. 26 ods. 4 Ústavy SR. Uviedol, že Rada skúmala splnenie povinnosti vysielateľa zreteľne informovať verejnosť o existencii umiestňovania produktov označením na začiatku a na konci programu, ako aj pri pokračovaní programu po prerušení mediálnou komerčnou komunikáciou, aby zistila, či sú splnené dôvody pre uloženie sankcie za porušenie povinnosti ustanovenej v § 39a ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z. s odkazom na § 39a ods. 5 písm. d) zákona č. 308/2000 Z.z. a dospela k záveru, že je potrebné rozhodnúť o porušení zákona č. 308/2000 Z.z. a uložení sankcie. Uviedol, že ako vyplýva z účastníkom konania citovaného rozhodnutia ESLP vo veci Amann proti Švajčiarsku, právna norma je predvídateľná vtedy, ak je formulovaná dostatočne presne na to, aby umožnila každej osobe - v prípade potreby za pomoci odborných poradcov - prispôbiť chovanie, ktorú požiadavku povinnosť podľa § 39a ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z. s odkazom na § 39a ods. 5 písm. d) jednoznačne naplňa, keďže zreteľne stanovuje povinnosť zreteľne informovať verejnosť o existencii umiestňovania produktov označením na začiatku a na konci programu, ako aj pri pokračovaní programu po prerušení mediálnou komerčnou komunikáciou. Vysielateľovi preto malo byť zrejmé, akým spôsobom má informovať verejnosť o umiestňovaní produktov v programe poukazom na to, že k predmetnej povinnosti navyše existuje výkladová prax Rady z právoplatných rozhodnutí, pričom samotný účastník konania bol o tomto výklade podrobne oboznámený v rozhodnutí č. RL/42/2010 zo dňa 31.08.2010, ako aj RP/101/2011 zo dňa 25.10.2011.

Konštatoval, že ustanovenie § 39a ods. 5 písm. d) zákona č. 308/2000 Z.z. stanovuje jednoznačnú povinnosť zreteľne informovať recipienta o tejto skutočnosti na začiatku programu, na pokračovaní po prerušení mediálnou komerčnou komunikáciou a výkladom ustanovenia § 39a ods. 5 písm. d) zákona č. 308/2000 Z.z. nie je možné dospieť k inému záveru ako k tomu, že informácia o komerčnom obsahu programu musí byť recipientovi prezentovaná na úplnom začiatku programu a na jeho úplnom konci a na úplnom začiatku jeho pokračovania po prerušení. Odmietal tvrdenie navrhovateľa o nahrádzaní kompetencie zákonodarcu svojou aplikačnou praxou tvrdiac, že práve naopak Rada si plnila svoju zákonnú povinnosť ustanovenú v § 4 ods. 2 druhej vete zákona č. 308/2000 Z.z. Ďalej uviedol, že požiadavka zreteľne informovať verejnosť o existencii umiestňovania produktov označením na začiatku a na konci programu, ako aj pri pokračovaní programu po prerušení mediálnou komerčnou komunikáciou je jednoznačne zakotvená v právnom poriadku SR a právo na slobodu prejavu je celkom zrejmé obmedzené osobitnou ochranou divákov pred zameniteľnosťou obsahu sledovaného programu s komerčnými informáciami v podobe umiestnených produktov, a to na základe zákona, konkrétne ustanovením § 39a ods. 2 zákona č. 308/2000 s odkazom na § 39a ods. 5 písm. d) tohto zákona, a práve takéto obmedzenie slobody prejavu umožňuje ustanovenie čl. 26 ods. 4 Ústavy, majúce za to, že podmienka legality a legitimity je teda nepochybne naplnená.

Odporca tiež uviedol, že v prípade požiadavky zreteľne informovať verejnosť o existencii umiestňovania produktov označením na začiatku a na konci programu, ako aj pri pokračovaní programu po prerušení mediálnou komerčnou komunikáciou sa nejedná o odporúčanie Rady, ktorým by sa mal navrhovateľ

riadiť. V prípade pojmu koniec programu sa s prihliadnutím na legálnu definíciu programu jedná o jasný termín, ktorý nepripúšťa navrhovateľom uvádzanú polemiku. Tvrdenie navrhovateľa o najvyššej pozornosti recipienta na obsah vysielania práve v priebehu záverečnej časti programu považoval za ničím nepodložené a čisto účelové tvrdenie. Konštatoval, že účelom povinnosti informovať o existencii umiestňovania produktov na začiatku, na konci programu, ako aj pri jeho pokračovaní po prerušení mediálnou komerčnou komunikáciou je snaha zabezpečiť maximálnu mieru informovanosti recipienta o komerčnom obsahu v programe. K naplneniu tohto účelu prispieva aj presné určenie časového okamihu, kedy sa musí predmetný oznam na obrazovke objaviť, a teda na začiatku a na konci programu. Poukázal na to, že nespornou skutočnosťou, ktorá prispieva k naplneniu sledovaného účelu, je určitý návyk, ktorý recipient vďaka dôslednému dodržiavaniu uvedenej povinnosti získa. Odporca upriamil pozornosť na dôvody napadnutého rozhodnutia na strane 6-7 a na dôvody uvedené v rozhodnutí č. RP/101/2011 zo dňa 25.10.2011 (právoplatné dňa 13.12.2011), v ktorom Rada tiež skonštatovala, že akceptovateľným konaním, ktorým bude povinnosť podľa § 39a ods. 5 písm. d) zákona č. 308/2000 Z.z. naplnená je aj konanie, keď vysielateľ zaradí informáciu o komerčnom obsahu programu už v jeho priebehu, resp. počas jeho vysielania (injektáž, splitscreen), avšak táto informácia musí byť odvysielaná na začiatku programu a na jeho konci, resp. na začiatku pokračovania programu po prerušení, pričom pri takomto posudzovaní akceptovateľnosti časovej odchýlky je nevyhnutné mať na zreteli vyššie dôvody a účel ustanovenia § 39a ods. 5 písm. d) uvedeného zákona s poukazom na to, že v predmetnom programe bol oznam o umiestňovaní produktov zaradený do vysielania cca 27 s pred jeho skončením. Navrhovateľom uvedenú polemiku považoval za zjavne účelovú a najmä zákonom nepodloženú. Vo vzťahu k výkladu právnej normy odporca tiež uviedol, že s ohľadom na zákonné limity správnej úvahy je nevyhnutné pri výklade pojmu koniec programu vychádzať práve z legálnej definície programu obsiahnutej v zákone č. 308/2000 Z.z. a nie z vnímania obsahu programu tzv. bežným recipientom ako sa domnieva navrhovateľ, poukazom na rozhodnutie RL/057/2012 zo dňa 11.09.2012. Konštatoval, že za koniec programu je vždy považovaný jeho skutočný funkčný, formálny, ako aj obsahový koniec a nie moment, kedy sa na obrazovke objavia titulky.

Odporca vo vzťahu k navrhovateľom namietaného nesplnenia kritéria proporcionality v danom prípade uviedol, že v prípade povinnosti podľa ustanovenia § 39a ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z. s odkazom na § 39a ods. 5 písm. d) tohto zákona je možné skúmať jedine zachovanie princípu adekvátnosti zasahovania správneho orgánu do slobody spravovaného subjektu v jej najširšom zmysle. Keďže zákonodarca túto povinnosť do právneho poriadku zaradil a taktiež upravil aj sankčnú zodpovednosť subjektu pri jej nesplnení je zrejmé, že zásah správneho orgánu do slobody spravovaného subjektu pri jej prípadnom vynucovaní posúdil ako adekvátny, prípustný a Rade teda neprináleží skúmať adekvátnosť, či proporcionality povinnosti ustanovenej v § 39a ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z. s odkazom na § 39a ods. 5 písm. d) zákona vo vzťahu k právam a slobodám vysielateľa, v ktorej súvislosti tiež uviedol, že v danom prípade zákon ani nedáva priestor na skúmanie proporcionality zásahu do práv vysielateľa, nakoľko povinnosť stanovená v § 39a ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z. s odkazom na § 39a ods. 5 písm. d) zákona je formulovaná jednoznačnou povinnosťou zreteľne informovať verejnosť o existencii umiestňovania produktov označením na začiatku a na konci programu, ako aj pri pokračovaní programu po prerušení mediálnou komerčnou komunikáciou.

Odporca trval na svojom závere, že časový odstup 27 s nie je možné charakterizovať ako minimálny časový posun (spôsobený napr. technickou stránkou vecí) od konca programu a zaradenie informácie o umiestňovaní produktov pred ukončením programu po jeho obsahovej stránke, nie je možné považovať za označenie na konci programu.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Rady na základe podaného opravného prostriedku nariadil v danej veci pojednávanie dňa 27.01.2016, na ktoré predvolal účastníkov konania a právneho zástupcu navrhovateľa. Navrhovateľ a ani jeho právny zástupca sa na pojednávanie súdu nedostavili, napriek riadne vykázanému predvolaniu a ani svoju neúčast' neospravedlnili.

Zástupca odporcu na pojednávaní súdu uviedol, že k opravnému prostriedku navrhovateľa odporca podal podrobné vyjadrenie, na dôvodoch ktorého v celosti trvá a naďalej žiada, aby súd opravným prostriedkom napadnuté rozhodnutie Rady ako vecne správne potvrdil.

Najvyšší súd preskúmal napadnuté rozhodnutie Rady a jemu predchádzajúce správne konanie postupom podľa § 246 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s §§ 250l a nasl. O.s.p. v rozsahu dôvodov uvedených v opravnom prostriedku, a po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu č. 411/SKO/2014, ako aj s obsahom písomných podaní účastníkov konania a po vypočutí zástupcu odporcu na pojednávaní súdu dňa 27.01.2016 dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľa nie je dôvodný.

Predmetom súdneho prieskumu v danej veci je rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým rozhodnutím bola navrhovateľovi uložená sankcia podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona o vysielaní a retransmisie určená podľa § 67 ods. 3 písm. f/ uvedeného zákona vo výške 1.500 € za porušenie povinnosti ustanovenej v § 39a ods. 2 s odkazom na 39a ods. 5 písm. d/ tohto zákona.

Z obsahu administratívneho spisu najvyšší súd v danej veci mal preukázané, že žalovaný správny orgán napadnutým rozhodnutím zo dňa 21. októbra 2014 č. RP/061/2014 uložil navrhovateľovi sankciu podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona o vysielaní a retransmisii určenú podľa § 67 ods. 3 písm. f/ uvedeného zákona vo výške 1.500 € za porušenie povinnosti ustanovenej v § 39a ods. 2, s odkazom na 39a ods. 5 písm. d/ tohto zákona, ktorého porušenia sa dopustil tým, že dňa 30.03.2014 cca 20:30 v rámci programovej služby JOJ pri odvysielaní program X Factor, v ktorom boli umiestnené produkty podľa § 39a ods. 1 uvedeného zákona porušil povinnosť zreteľne informovať verejnosť o existencii umiestňovania produktov označením na konci programu. Rada súčasne vyslovila, že podľa § 64 ods. 5 tohto zákona „Uložením sankcie nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložila“ a podľa § 67 ods. 16 tohto zákona je pokuta splatná do 30 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia a je potrebné ju uhradiť na účet uvedený v rozhodnutí.

Napadnuté rozhodnutie odporca vydal v správnom konaní č. 411/SKO/2014 začatom na základe oznámenia o začatí správneho konania, doručeného navrhovateľovi dňa 30.05.2014 s výzvou na zaslanie stanoviska. Odporca opätovne vyzval navrhovateľa na vyjadrenie sa k podkladom rozhodnutia, ktorá výzva bola navrhovateľovi doručená dňa 09.10.2014. V oboch výzvach odporca poučil navrhovateľa, že pokiaľ svoje práva v stanovenej lehote nevyužije, Rada môže rozhodnúť vo veci aj bez jeho stanoviska, pokiaľ uzná, že podklady a dôkazy zhromaždené v správnom konaní sú dostačujúce podľa § 46 správneho poriadku. Navrhovateľ ani na opakovanú výzvu odporcu vyjadrenie v danej veci nepodal. Podkladmi pre rozhodnutie boli záznam vysielania programu X Factor odvysielaný na programovej službe JOJ dňa 30.03.2014 o cca 20:30, prepis/popis skutkového stavu, ktorý tvoril prílohu oznámenia o začatí konania.

Podľa § 4 ods. 1 až 4 zákona o vysielaní a retransmisii poslaním rady je presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie.

Rada dbá o uchovávanie plurality informácií v spravodajských reláciách vysielateľov, ktorí vysielajú na základe zákona alebo na základe licencie podľa tohto zákona. Dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisiu a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom.

Rada je právnická osoba so sídlom v Bratislave. Pri výkone štátnej správy v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie má postavenie orgánu štátnej správy s celoštátnou pôsobnosťou v rozsahu vymedzenom týmto zákonom a osobitnými predpismi.

Činnosť rady vyplývajúcu z jej poslania (odseky 1 a 2) a z jej pôsobnosti (§ 5) vykonávajú členovia rady a úlohy spojené s činnosťou rady plnia zamestnanci Kancelárie Rady pre vysielanie a retransmisiu (ďalej len "kancelária").

Podľa § 5 ods. 1 písm. g/, h/, m/ zákona o vysielaní a retransmisii do pôsobnosti rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí dohliadať na dodržiavanie povinností podľa tohto zákona a podľa osobitných predpisov, ukladať sankcie vysielateľom, prevádzkovateľom retransmisie a poskytovateľom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie, ako aj tým, ktorí vysielajú alebo prevádzkujú retransmisiu bez oprávnenia, žiadať záznamy vysielania od vysielateľov v prípade potreby.

Podľa § 64 ods. 1 písm. d/, ods. 2 veta prvá, ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisie za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi rada ukladá tieto sankcie: d) pokutu.

Sankciu podľa odseku 1 písm. d) rada uloží, ak vysielateľ, prevádzkovateľ retransmisie, poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie alebo právnická osoba alebo fyzická osoba podľa § 2 ods. 3 a 4 aj napriek písomnému upozorneniu rady opakovane porušila povinnosť.

Pokutu rada určí podľa závažnosti veci, spôsobu, trvania a následkov porušenia povinnosti, miery zavinenia a s prihliadnutím na rozsah a dosah vysielania, poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a retransmisie, získané bezdôvodné obohatenie a sankciu, ktorú už prípadne uložil samoregulačný orgán pre oblasť upravenú týmto zákonom v rámci vlastného samoregulačného systému.

Podľa § 67 ods. 3 písm. f/ zákona o vysielaní a retransmisie Rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 663 eur do 66 387 eur a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 99 eur do 19 916 eur, ak porušil podmienky na umiestňovanie produktov (§ 39a).

Podľa § 39a ods. 1, 2, 5 písm. d/ zákona o vysielaní a retransmisie umiestňovanie produktov je zvuková, obrazová alebo zvukovo-obrazová informácia o tovare, službe alebo ochrannej známke, zaradená do programu za odplatu alebo inú podobnú protihodnotu.

Umiestňovanie produktov je povolené iba za podmienok ustanovených týmto zákonom.

Umiestňovanie produktov podľa odsekov 3 a 4 je povolené v programoch, ktoré spĺňajú tieto požiadavky verejnosť je zreteľne informovaná o existencii umiestňovania produktov označením na začiatku a na konci programu, ako aj pri pokračovaní programu po prerušení mediálnou komerčnou komunikáciou. To sa nevzťahuje na program, ktorého výroba nebola objednaná alebo ktorý nebol vyrobený vysielateľom alebo poskytovateľom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie, ktorý tento program vysiela alebo poskytuje.

Podľa § 71 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov - správny poriadok), okrem ustanovení § 23 v časti nesprístupnenia zápisníc o hlasovaní a § 49, 53, 54, 56 až 68 zákona o správnom konaní.

Podľa § 3 ods. 1 správneho poriadku správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie. Prítom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 46 správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Po preskúmaní veci v rozsahu námietok navrhovateľa vznesených v opravnom prostriedku najvyšší súd dospel k záveru, že žalovaný správny orgán v danej veci postupoval v súlade s citovanými právnymi normami, vo veci si zadovážil dostatok skutkových zistení relevantných pre vydanie rozhodnutia v súlade so zákonom, vo veci zistil skutočný stav, v konaní postupoval v súčinnosti s navrhovateľom ako s účastníkom konania a vo veci sa nedopustil ani takej vady, ktorá by mala za následok nezákonnosť rozhodnutia, z ktorých dôvodov napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu považoval za súladné so zákonom.

Najvyšší súd dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti tretej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (§§ 250i a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi, ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia.

V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v opravnom prostriedku, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúmaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy (§ 250i ods. 2 O.s.p.).

Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie) preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia (§ 245 ods. 2 O.s.p.).

Vychádzajúc zo skutkových zistení danej veci najvyšší súd nepovažoval za dôvodné námietky navrhovateľa, ktorými poukazom na právnu úpravu ustanovenú v § 71 ods. 1 zákona o vysielaní v spojení s § 34 ods. 2 a 4 správneho poriadku a § 22 ods. 1, 2, 3 správneho poriadku namietal, že Rada nevykonala dôkaz - ohliadku záznamov z vysielania predmetného programu, resp. pri vykonaní tohto dôkazu postupovala v rozpore s uvedenými ustanoveniami správneho poriadku, nakoľko o vykonaní tohto dôkazu nevyhotovila zápisnicu tvrdiac, že Rada pri vykonávaní dôkazov postupovala v rozpore so správnym poriadkom, keď nevyhotovila zápisnicu o ohliadke záznamu predmetného vysielania, svedčiacej o tom, že sa oboznámila bezprostredne priamym pozorovaním s jeho obsahom, čím nedostatočne zistila skutkový stav veci; zistený skutkový stav je v rozpore s obsahom spisov a v konaní Rady bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, v ktorej súvislosti dal do pozornosti Uznesenie rozšíreného senátu Najvyššieho správneho soudu ČR sp. zn. 7As/57/2010 - 82 z 03.04.2012.

Podľa § 22 ods. 1 správneho poriadku o ústnych podaniach a o dôležitých úkonoch v konaní, najmä o vykonaných dôkazoch, o vyjadreniach účastníkov konania, o ústnom pojednávaní a o hlasovaní správny orgán spíše zápisnicu.

V citovanej právnej úprave zákonodarca ustanovuje, že správny orgán spisuje zápisnicu pri ústnom podaní, pri dôležitom úkone v konaní, pri ústnom pojednávaní a ak vo veci koná a rozhoduje kolektívny správny orgán pri hlasovaní. Z gramatického výkladu uvedenej právnej normy je zrejmé, že je na zvážení správneho orgánu, ktoré úkony v konaní bude považovať za dôležité a to podľa okolností danej veci, čo vyplýva z dikcie zákonom stanoveného „najmä“. Zápisnica predstavuje písomný záznam o vykonanom procesnom úkone, resp. konaní, o jeho výsledkoch, ktorý vyhotovuje zamestnanec správneho orgánu. Dôležitosť zápisnice spočíva v tom, že má dôkaznú moc verejnej listiny (§ 37), pričom zápisnica je len jeden z možných dôkazov v správnom konaní (34 ods. 2), a preto nemá vyššiu dôkaznú hodnotu než iné dôkazy a správny orgán je povinný ju hodnotiť v súlade s § 34 ods. 5.

Vychádzajúc zo skutkových zistení je zrejmé, že navrhovateľ v danej veci nepodal žiadne stanovisko a teda nevzniesol ani námietku, v ktorej by vyjadril pochybnosti k podkladom pre vydanie rozhodnutia, uvedených v oznámení o začatí správneho konania - záznam z vysielania a prepis/popis skutkového stavu tvoriaceho prílohu oznámenia, ako aj nenavrhoval vykonanie žiadneho dôkazu a nevyjadril ani pochybnosti o tom, že by odporca v predmetnom konaní postupoval len z prepisu/popisu vypracovaného kanceláriou Rady bez bezprostredného vzhľadnutia odvysielaného programu. Uvedenú námietku navrhovateľ vzniesol až v opravnom prostriedku proti rozhodnutiu Rady. Odporca sa k uvedenej námietke navrhovateľa vyjadril v písomnom vyjadrení k opravnému prostriedku tak, že uviedol, že z povahy podkladu pre rozhodnutie - záznamu z vysielania je zrejmé, že je možné sa s ním oboznámiť len jeho zhliadnutím a spochybnenie sledovania programu, ktorého obsah je predmetom správneho konania členmi Rady, nemá racionálny základ a uvedené námietky zo strany navrhovateľa sú len nepodloženými tvrdeniami, ktoré sú navyše aj zavádzajúce. Poukázal na právny názor najvyššieho súdu vyslovený v rozsudku sp. zn. 6SŽ/7/2014, ktorý v časti týkajúcej sa predmetnej námietky citoval.

Vychádzajúc z uvedeného najvyšší súd dospel k záveru, že nevyhotovenie zápisnice resp. iného záznamu odporcom o oboznámení sa so záznamom z predmetného vysielania v danom prípade nie je možné považovať za takú vadu konania, ktorá by mala za následok nezákonnosť preskúmaného rozhodnutia v zmysle § 250i ods. 3 O.s.p. Nemožno nechať bez povšimnutia skutočnosť, že navrhovateľ v priebehu správneho konania nepodal žiadne stanovisko, nenavrhoval vykonanie žiadneho dôkazu, nerozporoval porušenie právnej povinnosti. V zmysle § 32 ods. 1 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť skutočný stav veci a v zmysle § 33 ods. 1, 2 postupovať v konaní v súčinnosti s účastníkom konania. Účastník správneho konania má právo na súčinnosť v právnom konaní v zmysle § 33 ods. 1 správneho poriadku a súčasne v zmysle § 34 ods. 3 správneho poriadku je povinný navrhnuť dôkazy mu známe na podporu svojich tvrdení, teda uvedená právna úprava prenáša dôkazné bremeno aj na účastníka správneho konania. Pokiaľ teda navrhovateľ ako obvinený z porušenia právnej povinnosti potom ako sa dozvedel o začatí správneho konania vo veci porušenia právnej povinnosti, mal nielen právo, ale i povinnosť navrhnuť mu známe dôkazy preukazujúce jeho tvrdenia, a preto ak svoje právo na súčinnosť v správnom konaní nevyužil, vystavil sa v konaní riziku neunesenia dôkazného bremena na preukázanie pravdivosti svojich následných tvrdení. Vzhľadom k uvedenému ak navrhovateľ v opravnom prostriedku sa bránil najmä tým, že Rada v správnom konaní pochybila, keď o zhliadnutí záznamu vysielania nevyhotovila zápisnicu, nenamietajúc zistenia preukazujúce porušenie právnej povinnosti, samotná táto skutočnosť nemohla mať za následok nezákonnosť rozhodnutia v danej veci.

Súd nesúhlasil ani s argumentáciou navrhovateľa, že Rada ako správny orgán nevykonala dôkaz - ohliadku záznamov z vysielania predmetných programov. Zákonodarca dôkaz ohliadky ustanovuje v § 38 správneho poriadku, v zmysle ktorej právnej úpravy poznatky, ktoré v rámci ohliadky správny orgán získa dokazujú alebo vyvracajú dokazovanú skutočnosť vzťahujúcu sa na prejednávanú vec v správnom konaní, pričom ohliadku veci možno vykonať iba na vec majúcu hmotný charakter a ktorá bola predložená správnomu orgánu alebo sa ohliadka veci vykonávaná mieste, kde sa táto vec nachádza (ohliadka nehnuteľnosti - pozemku, stavby). Vychádzajúc uvedenej právnej úpravy a skutkových zistení danej veci - z charakteru záznamu vysielania by v zmysle argumentácie navrhovateľa mohol byť predmetom ohliadky len technický nosič záznamu z vysielania.

Pokiaľ navrhovateľ v danej súvislosti dal do pozornosti Uznesenie rozšíreného senátu Najvyššieho správneho soudu ČR sp. zn. 7As/57/2010 - 82 z 03.04.2012, najvyšší súd zastáva názor, že nie je možné vychádzať z právneho názoru súdu iného štátu.

Najvyšší súd nesúhlasil ani s ďalšími námietkami navrhovateľa, ktorými namietal, že napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci - „na konci programu“, ktorý však právny poriadok nijakým spôsobom nedefinuje, tvrdiac, že správna úvaha Rady je limitovaná kompetenciami zákonodarcu a procesnými právami Vysielateľa, pričom definovať, čo sa považuje za protiprávne konanie a čo nie, je kompetenciou zákonodarcu a žiadna „aplikačná prax“ Rady nie je spôsobilá túto kompetenciu limitovať alebo nahrádzať, ako aj, že v súlade s procesnými právami Vysielateľa na spravodlivé súdne konanie a inú právnu ochranu je, aby pri obmedzení základného práva na slobodu prejavu bolo obmedzenie založené na splnení podmienky zákonnosti, majúť za to, že zásah do slobody prejavu Vysielateľa prostredníctvom Radou uvádzaného výkladu pojmu „na konci programu“ neznesie kritériá legitimacy ani proporcionality, dajúc do pozornosti rozhodnutie ESLP vo veci Amann proti Švajčiarsku (Rozhodnutie č. 27798/95).

Podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

Podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 152 ods. 4 ústavy výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Z uvedeného článku ústavy vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. Vplyvom ústavy dochádza k vsunutiu jej obsahovo-hodnotových vlastností do všeobecných pojmov zákona tak, aby bol zabezpečený ústavne konformný výklad. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je súčasťou zákonnosti rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu. Práve tu je ťažisko činnosti orgánu verejnej správy a správneho súdnictva, pretože dikcia zákona nemôže byť interpretovaná izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Orgány štátu realizujú svoju rozhodovaciu právomoc sú pri výkone svojej moci povinné postupovať v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy, s prihliadnutím na to, že súčasne sú viazané aj právnou úpravou obsiahnutou v medzinárodných zmluvách, ktorými je Slovenská republika viazaná (čl. 7 Ústavy SR) a po vstupe Slovenskej republiky do Európskeho spoločenstva, Európskej únie postupovať tiež v súlade s právne záväznými predpismi Európskeho spoločenstva, Európskej únie.

Zo skutkových zistení danej veci je zrejmé, že odporca sankcionoval navrhovateľa za porušenie povinnosti ustanovenej mu v § 39a ods. 2, 5 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z.z., keď navrhovateľ v označenom programe odvysielal oznam o umiestňovaní produktov v časovom odstupe cca 27 sekúnd pred koncom programu. Vychádzajúc z obsahu právnej úpravy ustanovenej vo vyššie citovanej právnej norme § 39a ods. 2, 5 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z.z. najvyšší súd dospel k záveru, že odporca v súlade so zákonom aplikoval uvedenú právnu normu, keďže pri výklade pojmu koniec programu vychádzal práve z gramatického a logického výkladu právnej úpravy ustanovenej v § 39a ods. 5 písm. d/ tohto zákona v súlade so zásadami zdravého rozumu, keď konštatoval, že za koniec programu je vždy považovaný jeho skutočný funkčný, formálny, ako aj obsahový koniec a nie moment, kedy sa na obrazovke objavia titulky prerušované ukážkami zostrihov z ďalších častí programu, ktoré sú súčasťou predmetného programu.

Podľa čl. 26 ods. 1 až 4 Ústavy Slovenskej republiky sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené.

Každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu. Vydávanie tlače nepodlieha povolenaciemu konaniu. Podnikanie v odbore rozhlasu a televízie sa môže viazať na

povolenie štátu. Podmienky ustanoví zákon.

Cenzúra sa zakazuje.

Slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti.

Sloboda prejavu je jedným z hlavných základov demokratickej spoločnosti, jednou z prvoradých podmienok jej pokroku a rozvoja každého jednotlivca, zahŕňa však nielen slobodu názoru a prijímania a rozširovania informácií a myšlienok, ale obsahuje aj povinnosť a zodpovednosť. Právo slobody prejavu patrí medzi základné politické práva v právnom poriadku každej demokratickej spoločnosti a v právnom poriadku Slovenskej republiky je zakotvené v čl. 26 Ústavy Slovenskej republiky. V zmysle čl. 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky Dohovor o ochrane ľudských práv a slobôd (oznámenie Federálneho ministerstva zahraničných vecí č. 209/1992 Zb.) je pre orgány verejnej moci pri výkone činnosti v rozsahu ich kompetencie záväzným právnym predpisom, majúcim prednosť pred zákonom. Dohovor slobodu prejavu a informácií ustanovuje v čl. 10.

Podľa čl. 10 ods. 1, 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na slobodu prejavu. Toto právo zahŕňa slobodu zastávať názory a prijímať a rozširovať informácie alebo myšlienky bez zasahovania štátnych orgánov a bez ohľadu na hranice. Tento článok nebráni štátom, aby vyžadovali udeľovanie povolení rozhlasovým, televíznym alebo filmovým spoločnostiam.

Výkon týchto slobôd, pretože zahŕňa aj povinnosti aj zodpovednosť, môže podliehať takým formalitám, podmienkam obmedzeniam alebo sankciám, ktoré ustanovuje zákon a ktoré sú nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, územnej celistvosti, predchádzania nepokojom a zločinom, ochrany zdravia alebo morálky, ochrany povesti alebo práv iných, zabráneniu úniku dôverných informácií alebo zachovania autority a nestrannosti súdnej moci.

Z uvedenej právnej úpravy zakotvenej v Ústave Slovenskej republiky, ako aj v Dohovore vyplýva, že je v právomoci štátu zákonom ustanoviť také právne prostriedky, ktorými môže obmedziť právo na slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných (čl. 26 ods. 2 Ústavy SR), bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti v záujme národnej bezpečnosti, územnej celistvosti, predchádzania nepokojom a zločinom, ochrany zdravia alebo morálky, ochrany povesti alebo práv iných, zabráneniu úniku dôverných informácií alebo zachovania autority a nestrannosti súdnej moci (čl. 10 ods. 2 Dohovoru).

V právnom poriadku Slovenskej republiky zákonodarca výkon týchto slobôd obmedzuje vo viacerých zákonoch sledujúc cieľ ochrany pred zneužitím týchto slobôd, keďže ich výkon zahŕňa aj povinnosti a aj zodpovednosť. Takáto právna úprava z dôvodov vyššie uvedených je ustanovená aj v zákone č. 308/2000 Z.z., pričom rozsah „nevyhnutnosti“ v demokratickej spoločnosti sa musí posudzovať ad hoc s legitímnym cieľom, čo vyplýva aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva.

Zákonodarca zákonom č. 308/2000 Z.z. zveruje do právomoci Rade presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie. Dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisii a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom (§ 4 ods. 1, 2 zákona č. 308/2000 Z.z.). Do pôsobnosti Rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí dohliadať na dodržiavanie povinností podľa zákona o vysielaní a retransmisii a podľa osobitných predpisov, ako aj ukladať sankcie vysielateľom za porušenie právnej povinnosti (§ 5 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z.).

Vzhľadom k uvedenému najvyšší súd považoval za nedôvodnú námietku navrhovateľa, že Rada aplikáciou právnej normy § 39a ods. 5 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z.z. výkladom pojmu „na konci programu“ zasiahla do jeho základného práva na slobodu prejavu. Právo na slobodu prejavu nie je absolútne. Článok 26 ods. 4 Ústavy SR, ako aj čl. 10 ods. 2 Dohovoru umožňuje obmedzenie tohto práva na základe zákona, ktorým v tomto prípade je právna úprava ustanovená v § 39a ods. 2, 5 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z.z., sledujúc práva iných a to ochranu divákov pred zameniteľnosťou obsahu sledovaného programu s komerčnými informáciami v podobe umiestnených produktov, a preto podmienka legitimacy je teda nepochybne naplnená. Najvyšší súd nesúhlasil ani s argumentáciou navrhovateľa o porušení podmienky proporcionality. Zákonodarca v právnej norme § 39a ods. 2, 5 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z.z. stanoví jednoznačnú povinnosť zreteľne informovať verejnosť o existencii umiestňovania produktov onačením na začiatku a na konci programu, ako aj pri pokračovaní programu po prerušení mediálnou komerčnou komunikáciou a Rade neprináleží skúmať proporcionality povinnosti zákonodarcom ustanovenej v § 39a ods. 2, 5 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z.z. vo vzťahu k právam a slobodám vysielateľa.

Vychádzajúc z uvedeného a zo skutkových zistení danej veci najvyšší súd zastáva názor, že Rada pri aplikácii právnej normy § 39a ods. 2, 5 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z.z. postupovala aj v súlade s rozhodnutím ESLP vo veci Amann proti Švajčiarsku (Rozhodnutie č. 27798/95), keďže právna úprava v uvedenej právnej norme je formulovaná dostatočne presne tak, že je z nej zjavná povinnosť zákonodarcom uložená, a preto tvrdenia navrhovateľa považoval za účelové.

Najvyšší súd nesúhlasil ani s tvrdením navrhovateľa, že aj keby predmetný neurčitý pojem „na konci programu“ zniesol kritérium zákonnosti je potrebné uviesť, že jeho výklad bude musieť byť z dôvodu „správneho trestania“ výrazne prispôbostený v prospech „obvineného“, čiže v tomto prípade Vysielateľa. Z rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu vyplýva, že vzhľadom na nedostatok špeciálnej úpravy pri administratívnom trestaní pri posudzovaní správneho deliktu a rozhodovaní o ňom, ako aj pri ukladaní sankcie je postupovať „*analogiae legis*“ podľa ustanovení obsahujúci trestnoprávnu úpravu, ktorý právny záver vyplýva aj zo znenia čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach a základných slobodách (publikovaný pod č. 209/1992 Zb.), keď Dohovor v článku 6 ods. 1 veta prvá uvádza „akékoľvek trestné obvinenie“, ako aj z Odporúčania výboru ministrov č. R(91) pre členské štáty o správnych sankciách, ktoré bolo schválené Výborom ministrov 13. februára 1991 na 452. zasadnutí zástupcov ministrov. Súčasne najvyšší súd vo svojej rozhodovacej činnosti konštatoval, že pri postihu správneho deliktu vysielateľa Radou je síce potrebné analogicky postupovať podľa trestnoprávnej úpravy, čo však neznamena povinnosť Rady postupovať podľa trestnoprávných predpisov výlučne, pretože povinnosťou Rady je v konaní zisťovania deliktu a ukladaní sankcie zaň predovšetkým postupovať v zmysle právnej úpravy ustanovenej v zákone o vysielaní a retransmisii, ktorý je špeciálnym právnym predpisom ustanovujúcim právomoc Rady pri administratívnom trestaní. Vzhľadom k uvedenému vychádzajúc zo zákonnej úpravy ustanovenej v § 39a ods. 2, 5 písm. d/ zákona 308/2000 Z.z. zákonodarca povinnosť vysielateľa stanovil presne a určito, a preto nebol dôvodov výklad tejto právnej úpravy prispôbovať v prospech vysielateľa - navrhovateľa.

V administratívnom konaní, predmetom ktorého je zisťovanie správneho deliktu a uloženie sankcie zaň, je podstatné, či účastník správneho konania, ktorý sa mal svojím postupom dopustiť porušenia zákona, správny delikt spáchal a podmienky, za ktorých k spáchaniu došlo, ako aj následky ním vzniknuté môžu mať vplyv len na výšku sankcie, ktorú zákon predpokladá za spáchanie správneho deliktu. Zodpovednosť u právnických osôb za správny delikt sa zakladá na zásade objektívnej zodpovednosti, ktorá vyplýva aj z ustanovení zákona o vysielaní a retransmisii.

Najvyšší súd z uvedených dôvodov dospel k záveru, že odporca v danom prípade postupoval v súlade so zákonom a pri svojej správnej úvahe nevybočil z medzí a hľadísk stanovených zákonom, keď sankcionoval navrhovateľa za porušenie povinnosti ustanovenej v § 39a ods. 2, 5 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z.z. tým, že dňa 30.03.2014 cca 20:30 v rámci programovej služby JOJ pri odvysielaní programu X Factor, v ktorom boli umiestnené produkty podľa § 39a ods. 1 uvedeného zákona porušil

povinnosť zreteľne informovať verejnosť o existencii umiestňovania produktov označením na konci programu, keď časový odstup 27 sekúnd nepovažoval za minimálny časový posun (spôsobený napr. technickou stránkou veci) od konca programu a zaradenie informácie o umiestňovaní produktov pred ukončením programu po jeho obsahovej stránke, nepovažoval za označenie na konci programu.

Najvyšší súd nepovažujúc námietky navrhovateľa uvedené v jeho opravnom prostriedku proti rozhodnutiu Rady za relevantné na vyhoviecie jeho odvolacieho návrhu, napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu ako vecne správne a v súlade so zákonom potvrdil podľa § 250q ods. 2 O.s.p.

O náhrade trov konania súd rozhodoval podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2. Navrhovateľovi nepriznal náhradu trov konania, pretože bol v konaní neúspešný.

O povinnosti navrhovateľa zaplatiť súdny poplatok za podaný opravný prostriedok súd rozhodol podľa § 2 ods. 4 veta druhá zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov, podľa ktorého poplatníkom je tiež ten, kto podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu a v konaní nebol úspešný.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.